

Notat

www.kglteater.dk

Det Kongelige Teater

1. Det Kongelige teaters bevillinger

Det Kongelige Skuespil udgør 13 pct. af teaterbevillingerne.

I dette notat fremstilles nogle talmæssige facts om Det Kongelige Teaters bevillinger, deres udvikling og andel af det samlede teaterbillede.

Anledningen er den såkaldte teaterrapport, som på mange måder giver en glimrende analyse af dansk teaterlivs udfordringer i disse år. Desværre har rapportskriverne også ved diverse talsammenstillinger gjort Det Kongelige Teater til "en gøgeunge i dansk teaterliv" ved at påstå, at teateret disponerer 42 % – som hurtigt i debatten er blevet til halvdelen af alle teaterbevillinger.

Teaterudvalget var blevet bedt om at analysere teaterlivet udenfor Det Kongelige Teater, som netop nu er undergivet en international evaluering, da Det Kongelige Teater har sit eget kapitel i Teaterloven med særlige krav til dette teater. Men desværre har udvalget valgt – på ukvalificeret vis at blande det hele sammen i en pærevælling.

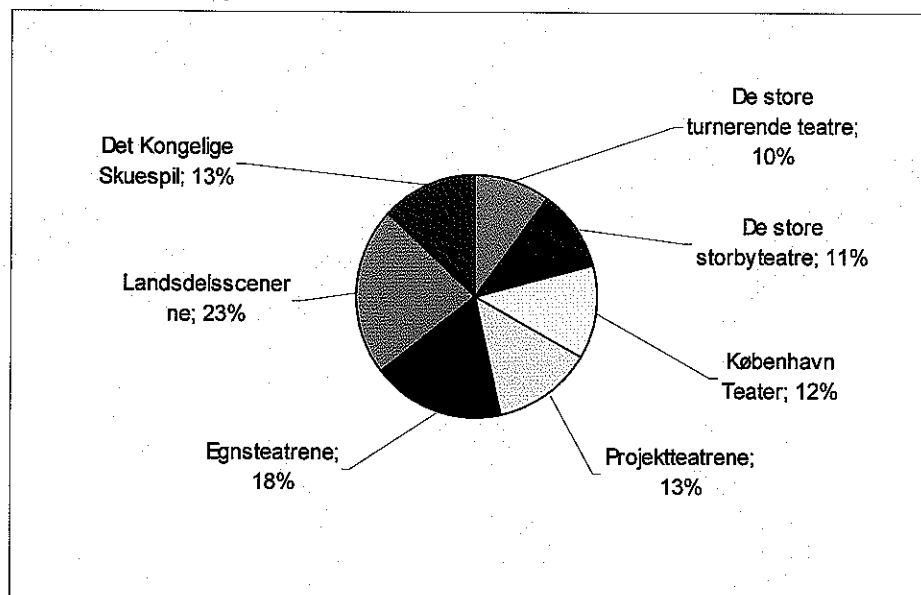
Det er Det Kongelige Teaters opfattelse, at en redelig sammenligning af de forskellige teaterformer må sammenligne Det Kongelige Skuespil med testen af teaterlivet. Og så ser lagkagen således ud.

19/5 2010

Side 1/7

Figur 1 – DKTs Skuespil andel af statsstøtte

Bemærkning: I DKT Skuespillets bevilling på 13% indgår Skuespillets andel til at dække fordelte udgifter til bygninger, administration og hjælpefunktioner.

Det man altså bør diskutere er, om Det Kongelige Skuespils 13 pct. af teaterbevillingen er for meget. Det mener vi naturligvis ikke på teateret. Vi har ikke bedre økonomi til vores kunstneriske ambitioner end de øvrige institutionsteatre – og det kunstneriske budget er under pres i disse år efter ibrugtagningen af vores nye skuespilhus, som er besluttet af et stort flertal i Folketinget.

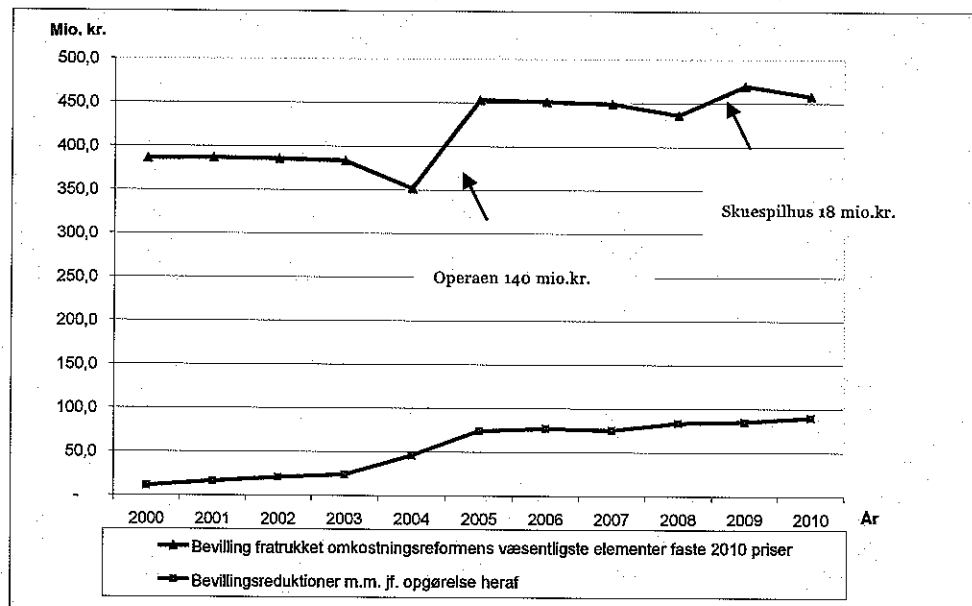
Det Kongelige Teaters samlede bevillinger

Når Det Kongelige Teater modtager mere end 500 mio.kr. i støtte fra det offentlige, har diskussionen gået på, om man kan bruge nogle af de penge bedre på andre formål.

Historisk fik Det Kongelige Teater en ny lovgivning i 1992 med kunstnerisk uafhængighed af Folketing og Regering, en selvstændig bestyrelse, et system med løbende 4 årsaftaler og en dertil hørende bevillingsgaranti, der sikrede mod ændringer i aftaleperioden. En budgetgaranti, der virkede frem til årtusindskiftet. Den var til stor gavn for en stor teaterinstitution med en lang planlægningshorisont.

Figur 2 bevillingsudvikling og bevillingsreduktioner 2000-2010 (2010-priser)

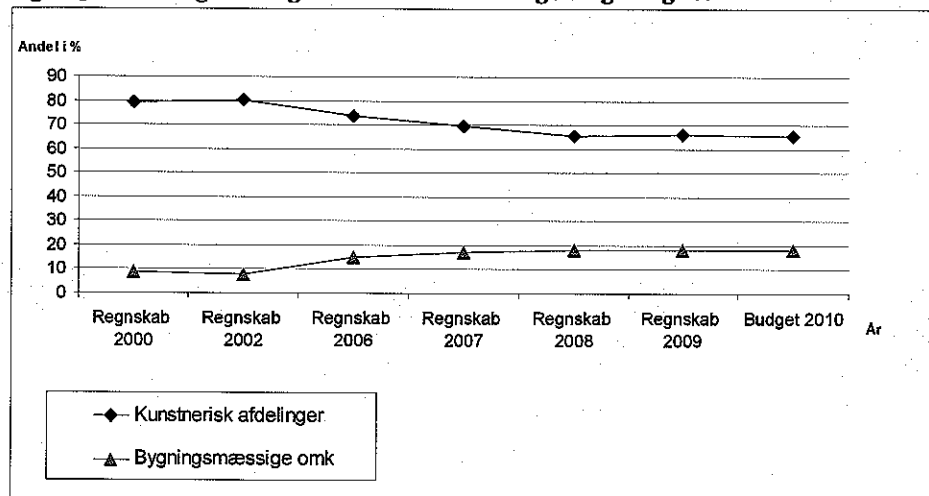

For at illustrere Det Kongelige Teaters økonomiske dilemma viser figur 2 bevillingsændringerne siden år 2000. I den periode har Folketinget besluttet at bygge de to fantastiske teaterhuse: Operaen (2005) og Skuespilhuset (2008). Teatret fik en merbevilling til drift af Operahuset på 140 mio.kr. og sidste år 18 mio.kr. til drift af Skuespilhuset. Generøst, fint, naturligt og nødvendigt. Men læs den grønne linie: samtidig er budgetgarantien forsvundet, og teatrets bevilling er reduceret med et væsentligt beløb år for år – så det i år skønnes til 90 mio.kr. Ikke anderledes end andre statsinstitutioner – men alvorligt for teatrets kunstneriske muligheder.

Dette illustreres i figur 3

Figur 3 Udviklingen i udgifter mellem kunst og øvrige udgifter

Bemærkning: I de kunstneriske afdelinger indgår udgifter til ensembler.

Figur 3 viser teatrets afgørende problem. Nye bygninger koster penge. Det er helt og aldeles naturligt og forventeligt. Men i kombination med de løbende beskæringer af budgettet er andelen af Det Kongelige Teater midler, der går til den kunstneriske produktion faldende.

Andel i procent	Regnskab	
	2000	Budget 2010
Kunstnerisk afdelinger	79	66
Bygningsmæssige omk	9	18
Hjælpfunktioner, mv.	12	16
Sum	100	100

I 2010 anvender teatret 10 % færre midler til den kunstneriske produktion. Det var ikke det, der var meningen med at investere i de nye huse. De, der hele tiden har været imod at bygge teaterhusene, har naturligvis ret til stadig at være imod dem og sige: hvad sagde vi, de vil forvride balancen i teaterlivet osv. Men de, der har stået bag beslutningen må også i dag stå ved de tidligere investeringsbeslutninger og bakke op om, at der skal kunne skabes muligheder for teaterkunst i de flotte rammer.

Har man sagt A, må man også sige B. Disse teaterpolitikere sætter sig da virkelig mellem to stole, hvis man ender med at bygge nogle af de mest imponerende teatre i Europa, og så lægger det kunstneriske ned !